

тѣ и братья-та ѿ.

Свѣтославъ.

Чякамъ гы, старче, съ отворены рѣцѣ.

(Болицъ отива).

ЯВЛЕНІЕ VII.

Свѣтославъ (самъ).

О колко сѣ злощастны чяда-та на единъ царь, кои-то гы е оставилъ безъ врѣмя тѣй не шилы не драгы! Лишены отъ всяко добро, отъ всяко право, тѣ сѣ были изложены подъ свирѣпность-тѣ на лукавы челоуѣци, кои-то мислять да гы погубять тѣй както сѣ погубили тейка имъ царя. И азъ изгубихъ безъ врѣмя тейка си, але Богъ мя не остави съвсѣмъ сираче. Благодареніе на разумнѣ-тѣ мойѣ старѣ майкѣ! лека ѿ прѣсть! ты мя закрыли отъ върлы врагове; ты мя окрѣпи на тейкоза ми прѣстоль!..... Отистинѣ, тыя нещастны Петровы чяда заслужвать милость. Азъ ще имъ помогнѣ и ще гы поставѣнъ щастливы — азъ ще имъ отстѣпнѣ право-то тейково имъ; нека му ся радвать. Азъ ще ся радвамъ на княгычнѣ-тѣ, на нейчнѣ-тѣ хубость: ты е достойна за милость, достойна за любовь. Дано само нейно-то сърдце бѣде съще милостиво кѣмъ мене! Азъ ще ѿ искамъ рѣкѣ-тѣ, дано не ми откажи! (глѣда на образа и). О жубость! О красность!